

дѣхме. Премѣненъ — купилъ си ново сетре съ котешка яка!

Тинка се качва въ стаята си, преглежда още веднажъ сгънатитѣ въ платнено куфарче дрехи. Вечерята неусѣтно преминава въ нощъ. Долу ехти отъ врѣва и тропотъ. Тукъ, въ една отъ стаитѣ се е разположила отдѣлна компания — търговци на дървенъ материалъ и на говеда. При тѣхъ е Ленчето, курдисали сж грамофонъ и отвреме-навреме избухватъ залпове смѣхъ. Ленчето вече два пѣти иде да я вика — искатъ и Тинка да отиде при тѣхъ.

— Хубаво де, ще дойда... Нека се нахраня и ще дойда... — отвърща намушено тя. Чоголно ѝ е нѣщо тая вечеръ. Не ѝ се щатъ нито приказки, ни шумъ, ни пияни мжже.

Тя слиза до кухнята, хапва на кракъ единъ залъкъ, наднича веднажъ-дважъ въ ресторана и се помайва. По едно време въ ресторана влиза изкалянъ стражаръ, спира до масата, дето вечеря приставя и докладва нѣщо съ угрижено лице. Другия изведнажъ става, сбърчилъ вежди, и пита високо: